

4.

Dinsdag

Waddendijk

9.30 uur

Twee mannen, vader en zoon, liepen over de Waddendijk naar de plek waar deze een knik maakte en waar ze het dorp achter zich konden laten. Een van hen droeg twee stokken en een plastic tas, de ander een emmertje dat voor de helft gevuld was met een donkere substantie.

Toen ze op de voor hen juiste plaats waren aangekomen wees een van de twee naar een plek op het wad, de ander knikte en beide mannen begonnen hun schoenen uit te trekken.

“We hebben twee uur,” zei de zoon.

“Redden we makkelijk,” zei de vader.

Beide mannen zetten hun schoenen op de dijk en daarna hun blote voeten een voor een voorzichtig op de meest horizontale en meest gladde van de basaltstenen die hun voeten het minste pijn zouden doen, maar waarbij ze er tegelijkertijd op moesten letten dat ze er niet op zouden uitglijden.

Beneden zetten ze hun voeten op het daar nog harde wadzand. Heerlijk vond de jongste van de twee het. Hij hield van deze plek. Van de geuren en de geluiden, maar ook van hoe het materiaal voelde onder je voeten. Dat, in combinatie met de weidse vertes gaf hem een gevoel van ultieme vrijheid.

De vader vond dit allemaal minder plezierig, maar hij liet zich het ongemak welgevallen want hij ervaaarde het als enorm waardevol dat hij dit met zijn zoon kon doen.

Zonder te praten zetten ze zich in beweging en liepen van de dijk af het glinsterende wad op. Al gauw ging de harde bodem over in een veel zachter soort materiaal. Beide mannen voelden hoe de zompige grond tussen hun tenen door omhoog kwam. Vreselijk vond de vader dit. Hij hield van schoene voeten en de gedachte dat ze straks in een poeltje en later thuis schoon-gepoeld zouden worden, verlichtte dat gevoel nauwelijks.

De zoon genoot er juist van. Hij voelde wel hoe onzichtbare stukjes schelp bezig waren om krassen en sneetjes in zijn voetzolen te kerven, maar

hij wist ook dat het Wad zorgde voor een meer dan uitstekende desinfecterende werking. Die sneetjes zouden er zijn, wist hij, maar last zouden ze er later niet van hebben. Ook de vader wist dat, maar hij liep duidelijk omzichtiger dan zijn zoon. Het liefste had hij laarzen of waterschoenen aange trokken, maar hij wist ook dat de zuigende bodem de neiging had om welke voetbedekking dan ook genadeloos los te trekken en zich toe te eigenen, en dat zorgde er dan weer voor dat je meer last dan plezier van schoeisel had.

Het monotone geluid van neerplonzende en zich weer lostrekkende voeten gaf de jongste van de twee altijd een magisch gevoel. Tijd bestond dan niet voor hem. Niettemin kwam na een tijdje toch het moment dat ze waren aangekomen op de plek die ze van tevoren hadden uitgekozen. Een iets hoger gelegen en daardoor iets steviger stukje wadbodem, aan de rand van een brede geul die haaks vanuit de zee aan kwam zetten, om daarna om te buigen naar een meer evenwijdige positie langs de kustlijn.

De emmer werd neergezet, net zoals de plastic tas en beide mannen tel den hun passen en staken ieder een stok in de bodem, met de bovenkanten enigszins schuin van elkaar af, ongeveer twintig meter uit elkaar, gedeeltelijk haaks op- en gedeeltelijk evenwijdig aan de geul, en precies daar, waar over twee uur het opkomende water eerst de geul verder zou vullen, om daarna juist op deze plek buiten zijn wadoevers te treden.

Tussen beide stokken spanden de mannen een stuk waslijn. In het halve uur dat volgde, knoopte een van de twee daaraan vast een stuk of dertig korte lijnen van visdraad, net zolang dat ze ruim de bodem raakten en zo'n vijftig centimeter uit elkaar.

De ander liep achter hem aan en knoopte aan iedere lijn een haak. Toen alle lijnen hingen en de haken nog werden geknoot, reeg de eerste weer aan iedere hangende haak een van de zeepieren die in het emmertje bleken te zitten. En nadat de laatste haak was geknoot, liep diegene terug naar de plek waar de eerste zeepier ondertussen op de grond lag te kronkelen en bedekte hem met een klein hoopje zand, dat het opkomende water later dan weer zou wegspoelen, zodat de lijnen pas in de stroming los zouden komen te hangen. Niet eerder!

Dat hadden ze geleerd van de keer dat ze die laatste afdekking niet hadden gedaan.

Er was twaalf uur durend getij over de lijn heen gegaan, en toen ze waren gaan inspecteren of er vis aanzat, hadden ze tot hun grote ontzetting ontdekt

dat twee zilvermeeuwen van de blootliggende pieren hadden gesnoept, en aan de haken waren blijven hangen. Daarna had de vloed en ervoor gezorgd, dat de twee een akelige dood waren gestorven, omdat de arme dieren door de relatief korte lijnen langzaam onder water bleken te zijn getrokken.

Toen de klus erop zat, keken de twee elkaar met voldoening aan. De een pakte de tas, de ander de emmer en ze maakten aanstalten om hun gemaakte sporen op de bodem terug te volgen, omdat ze wisten dat ze daar hun schoenen weer zouden aantreffen.

Toen werd de aandacht van de jonge man getrokken door iets dat verderop aan de andere kant van de geul op een droog stuk wad te zien was. Daar lag iets. De onduidelijke vorm ervan, gedeeltelijk bedekt met blaaswier, intrigeerde.

“Hé, kijk!” Hij wees, de vader keek.

“Een karkas van een bruinvis misschien?”

De zoon zette de plastic tas neer en begon zijn broekspijpen op te rollen. Toen hij daarmee klaar was stapte hij in de geul. Langzaam waadde hij naar de overkant. De vader zag bij een aantal van zijn voetstappen flinke botten wegvluchten in het heldere, kniediepe water, zandwolkjes achterlatend.

“Toe maar jongens, straks lekker piertjes eten,” mompelde hij voor zich uit. Ondertussen had zijn zoon de overkant van de geul bereikt.

Bij iedere stap die deze verder zette, groeide zijn onrust over de aard van het object dat daar lag. Een bruinvis leek steeds onwaarschijnlijker. Toen hij verder naderde, merkte hij dat er iets onbestemds in hem groeide. Iets dat hem deed betreuren dat hij had besloten om te gaan kijken. Datzelfde iets zei hem nu onmiddellijk rechtsomkeert te maken, maar de nieuwsgierigheid won het en als verdoofd liep hij verder naar de vreemde bult op het slik. En toen zag hij het.

De vader, die zijn zoon had gevolgd met zijn blik, zag plotseling de verandering in de houding van de jonge man. Er was iets dat hem met een schok koud maakte van binnen en toen zijn zoon hem met wilde armbewegingen aangaf dat hij moest komen, was hij al bezig met het opstropen van zijn pijpen en vond hij zichzelf een moment later tot zijn knieën terug in de geul, zo snel als hij kon op weg naar de overkant ervan. Wat hem vooral opviel toen hij dichterbij kwam was het lijkleke gezicht van zijn zoon en zijn opengesperde ogen die hem geschokt en verbijsterd aankeken.